Josep Cobo publica «La paradójica realidad de Dios», de Fragmenta Editorial

«No hi ha cap altre Déu sinó l'encarnat»

MAC

Josep Cobo és llicenciat en Filosofia per la Universitat de Barcelona. Desenvolupa la seva carrera docent al Col·legi de Sant Ignasi-Sarrià, on imparteix classes d'Història de la filosofia. És autor de Déu *sense Déu* (Fragmenta, 2015), escrit juntament amb Javier Melloni, i d'*Incapaces de Dios. Contra la divinidad oceánica* (Fragmenta, 2019). Acaba de publicar *La paradójica realidad de Dios*, de Fragmenta Editorial. Parlem amb ell del seu nou treball literari.

Quines reflexions trobarà el lector a *La paradójica realidad de Dios*?

Precisament, aquelles que responen a la pregunta sobre la realitat de Déu. En quin sentit encara podem parlar avui dia de Déu sense fer de Déu un fantasma bo? De què parlem, en definitiva, quan parlem de Déu? Tothom parteix d'una determinada idea de Déu. Però el Déu que es revela al poble d'Israel —i en darrera instància, al peu d'una creu— és un Déu que no es fa present com el déu que imaginem, al capdavall, un déu segons l'ús o *tapaforats*. Com deia Bonhoeffer, el cristià ha d'aprendre a situar-se *davant de Déu, sense Déu*. De fet, aquesta és la situació en què ens trobem davant de Déu. Com ho va ser la de Jesús a Getsemaní. El problema és que, actualment, Déu no es dona per descomptat. D'aquí que a *Incapaces de Dios* dediqués unes quantes pàgines a *desmuntar* els pressupòsits de la individualitat moderna que impedeixen, precisament, que puguem parlar legítimament de Déu. Perquè la convicció que travessa aquesta trilogia és que la Revelació transcendeix les èpoques. Només que cal saber del que es parla. I més avui dia.

El Déu bíblic és encara avui un desconegut per a la majoria?

Sens dubte. Si més no, perquè el punt de partida, com dèiem abans, continua sent una imatge de Déu que, més que respondre a la seva realitat, obeeix a la nostra necessitat d'empara o de sentit. Po-

CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC
PLAÇA MOLINA
DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

LABORABLES
De 10 a 13 h i de 16 a 20 h
Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 10 euros
www.centromedicoplazamolina.es

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
• PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES
• LABORALS I ESCOLARS
• NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:
Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entrl. 2n
08006 Barcelona

Fragmenta Editorial

«El que confessem cristianament és que Déu no té altre rostre que el d'un crucificat-ressuscitat en el seu nom»

dríem dir que el que no solem tenir en compte és que Déu respon a la invocació de l'home invocant l'home a la fraternitat. És la crida que escoltem en el crit dels Abel de la història. En aquest sentit, no és casual que la primera intervenció de Déu després de la caiguda sigui la interpel·lació que li adreça a Caín —on és el teu germà?—, una interpel·lació que, si ens enxampa, ens fa perdre el seny. D'aquí que preferim un Déu *a mida*, l'ídol que ens asseguri un lloc al món.

Vostè el defineix com un Déu «absent», «estrany»... Per què?

Perquè és així. M'explico. Una de les tesis del llibre és que el relat de la caiguda constitueix com una clau de lectura del conjunt de la Bíblia. Si no ho tenim en compte, difícilment comprendrem la història com la història de la redempció de Déu, en el doble sentit del genitiu. I és que, després de la caiguda, Déu va ser desplaçat a un temps anterior a la història. I desplaçat com el Déu que clama per reconèixer-se de nou en l'home amb el propòsit de tornar a ser el que va ser. I és que en ser privat de la seva imatge, Déu va quedar ferit de mort, per dir-ho d'alguna manera. Per això diem que, fins al Gòlgota, Déu va ser el Déu que *encara no era ningú*, el Déu absent o que ha de venir, aquell que es va revelar a Moisès com la veu que invoca l'home. És el que té un Déu que no vol ser —i per tant, no pot ser— sense el *fiat* de l'home. L'Encarnació no s'entén si no és des de la perspectiva de la caiguda. I és que al Gòlgota no va ser penjat simplement un home de Déu, sinó el *qui* de Déu, aquell en el qual Déu arriba a ser el que és en el centre de la història. I això per l'entrega incondicional del crucificat a un Pare que va guardar silenci a Getsemaní. En aquest sentit, no hi ha una cosa així com una experiència directa de Déu, sinó del que es deu a Déu: d'una banda, el do de la vida —en definitiva, de la seva Paraula— i, de l'altra, el mandat de preservar-la de la nostra indiferència o impietat. Al capdavall, el que confessem cristianament és que Déu no té altre rostre que el d'un crucificat-ressuscitat en el seu nom. Per això mateix, la sensibilitat espontàniament religiosa es resisteix a acceptar l'estranyesa o escàndol d'un Déu que penja d'una creu.

També assegura que «no exigeix culte» i que la veu de Déu és «la veu dels exclosos». Aquí radica la paradoxa del títol?

En bona part, sí. I és que l'exclusió dels que no compten —dels sobrants— troba el seu correlat en l'exclusió de Déu per part del món. Un Déu que exigeix el culte o el sacrifici no deixa de ser un déu disponible, un déu amb el qual es pot negociar. Però la voluntat de Déu és innegociable. De fet, com llegim a Isaïes, Déu veritablement és un Déu que no vol ser Déu sense la fe de l'home, sense la nostra entrega incondicional a la seva crida. I això passa per respondre al plor dels qui, sense Déu, clamen per Déu. Per al creient, el seu clam és el clam de Déu. El tarannà paradoxal de Déu rau en el fet que es tracta d'un Déu que es posa en mans dels homes per arribar a ser el que és. De fet, el sacrifici que ens reconcilia amb Déu no és el de l'home, sinó el de Déu. I això no és el que espontàniament diríem de Déu.

El volum forma part d'una trilogia que es va iniciar amb *Incapa-*

«El tarannà paradoxal de Déu rau en el fet que es tracta d'un Déu que es posa en mans dels homes per arribar a ser el que és»

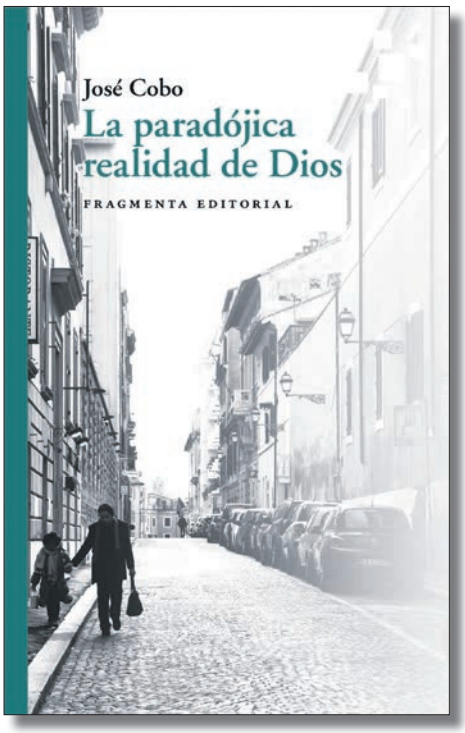

***ces de Dios* (2019) i que culminarà aquest any. Es tracta, tot plegat, d'una nova actualització de la teologia de l'alliberament?**

Sens dubte, la teologia de l'alliberament n'és una de les fonts. Perquè el *leitmotiv* dels tres llibres és el sofriment injust de tants homes i dones. Només des del seu clam cal parlar del Déu que clama per l'home. Com deia Òscar Romero, parafrasejant Ireneu, la voluntat de Déu és que el pobre visqui. Això no obstant, la trilogia va més enllà de les tesis de la teologia de l'alliberament, almenys perquè es planteja la qüestió, més pròpia de les teologies europees, de la legitimitat actual d'un discurs sobre Déu, i evita caure, de passada, en la deriva de les espiritualitats aconfessionals, tan de moda avui dia. La nostra convicció és que el Déu cristià no és homologable al de la resta de les religions. Déu no és el denominador comú de les diferents sensibilitats religioses. Si més no, perquè confessar que Jesús és el *qui* de Déu —la seva manera de ser— no és el mateix que afirmar que Déu és l'oceà en què les ànimes s'acabaran dissolent com ninotets de sal. En veritat, no hi ha cap altre Déu sinó l'encarnat. Tot i que l'Esperit de Déu bufa, certament, on vol. Però aquesta és una altra qüestió.

Club més Amics
Associació Amics de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel

INFORMACIÓ I RESERVES:
Tel. 93 4673244
info@ruthtravel.es
www.ruthtravel.es

DEL 7 AL 9 DE MAIG I DEL 25 AL 27 DE JUNY

PELEGRINATGE MARIÀ AL SANTUARI DE LOURDES

DEL 24 AL 29 DE MAIG

PELEGRINATGE MARIÀ AL SANTUARI DE GUADALUPE (Extremadura)

DEL 9 AL 16 DE JUNY

RUTA XACOBEA «ANY SANT 2021» SANTIAGO DE COMPOSTELA + PORTO

DEL 18 AL 25 D'AGOST

SUÏSSA: NATURA I TRADICIONS DELS ALPS (autocar)

NOTA: Tot el contingut dels nostres viatges ha estat adaptat i actualitzat, seguint els protocols establerts contra el COVID-19, per tal d'oferir als nostres viatgers la màxima seguretat i higiene.

Ara més que mai cal viatjar amb bona companyia i amb els millors professionals;
Club + Amics i Ruth Travel continuem com sempre al teu costat.

Organització tècnica